

Mărturia audibilă a Tatălui despre Fiul

Domnul Isus spune: „*Nimeni nu cunoaște pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere*” (Matei 11.27). Există în Dumnezeu o cunoaștere reciprocă și foarte intimă între Tatăl și Fiul, care în mod necesar este nelimitată în caracter și dimensiune. Este imposibil pentru creatură să ia parte la această cunoaștere nemărginită și personală a Unuia despre Altul, în ceea ce privește dreptul și capacitatea: în privința aceasta nu pot exista relații reciproce între Creator și creatură. De aceea relațiile veșnice din Dumnezeu, din cauza naturii lor de negrăit, trebuie să stea permanent mult deasupra tuturor cercetărilor și cunoașterii omenești, cu excepția cazului că Dumnezeu în harul Său ni le dezvăluie prin revelație.

„Cine-Ți poate măreția, s-o descrie prin cuvânt,
Și pe Tin' să Te cunoască, Mare Dumnezeu preasfânt?
Da, ești demn să fii slăvit:
Cine-Ți cântă-i fericit!”

Cu toate acestea noi nu adorăm – așa cca atenienii – un „*Dumnezeu necunoscut*”. În paragrafe puține și selecționate este ca și cum ne sunt deschise temporal cămărilor lăuntrice ale locuinței veșnice a lui Dumnezeu și ele ne permit să cunoaștem taine prețioase și inestimabile referitoare la Tatăl și Fiul. Tatăl dă mărturie despre Fiul (Ioan 5.37) și Fiul revelează Numele Tatălui și Îl face cunoscut (Ioan 17.6.26); și ambele mărturii sunt conținute în relatarea inspirată.

Această revelare a ceea ce este ascuns în Dumnezeu nu a fost făcută în zilele de demult ale omenirii. Este adevărat că celor șaptezeci de bătrâni li s-au oferit priviri fugitive asupra gloriei exterioare a Dumnezeului lui Israel; ei au văzut cum „*sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui*” (Exod 24.10). Și Moise, așa cum era el privilegiat, nu a văzut fața lui Iehova, ci a văzut gloria Lui numai „*pe dinapoi*” (Exod 33.23). Astfel de apariții au avut loc numai în ocazii extrem de rare și atunci numai de scurtă durată; ele erau exclusiv în legătură cu gloria lui Dumnezeu în guvernarea poporului Israel, în mod deosebit, și a lumii, în general.

În Noul Testament, unde dragostea lui Dumnezeu este tema centrală a ceea ce este prezentat, sunt făcute revelații referitoare la gândurile inimii lui Dumnezeu Însuși. Aici ne este permis să știm ceva despre pornirile sentimentelor divine din domeniul Dumnezeirii, dintre Tatăl și Fiul. Învățăm că a iubi, a se bucura și a jubila ca și atotștiința și atotputernicia aparțin tainelor cele mai lăuntrice ale Dumnezeirii.

Prețuim noi așa cum se cuvine aceste prezentări sublime ale Scripturii? Împărăteasa din Șeba și-a ieșit din fire când a văzut măreția regală și luxul neobișnuit al lui Solomon; ce este gloria lui Solomon în comparație cu gloria lui Dumnezeu! Preaiubiților, cât de mult ar trebui noi să ne disciplinăm duhul nostru, atunci când avem voie să ascultăm discuția revelată dintre Tatăl și Fiul! Umpluți de reverență prin minunea copleșitoare a acestor cuvinte ar trebui să preamărim pe Tatăl și pe Fiul într-o adorare care este prea profundă, ca să fie exprimată prin cuvinte, și prea înflăcărată, ca s-o putem opri.

Ne amintim al cui glas a fost auzit și așa vrem să studiem pe scurt într-un duh de adorare cuvintele Tatălui adresate Fiului și despre El la Iordan și mai târziu pe Muntele transfigurării.

Filiațiunea făcută cunoscut la Iordan

Domnul nostru a fost botezat de Ioan Botezătorul în Iordan, după ce scurt înainte mulți iudei au crezut predica antemergătorului despre venirea lui Iehova, ce urma să aibă loc în curând, au mărturisit public păcatele lor și apoi au fost botezați. În acest moment istoric, când Domnul Isus S-a făcut public una cu rămășița lui Israel încărcată cu păcat, a fost proclamată de Tatăl din cer diferența unică în felul ei a Celui preamărit față de toți ceilalți.

Când Domnul Isus a ieșit din apa Iordanului a fost dată din cer deschis o mărturie despre El atât vizibilă cât și audibilă. Duhul a fost văzut și din cer s-a auzit un glas.

Domnul Isus Însuși a văzut pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu „*coborându-Se ca un porumbel și venind peste El*” (Matei 3.16). Tatăl L-a pecetluit pe Fiul, pe care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume (Ioan 6.27; 10.36). Domnul Isus nu a mărturisit nici un păcat, dar a fost imediat uns cu Duhul Sfânt ca și contraimage a jertfei de mâncare din Levitic 2, la care nu era necesar sângele ispășirii, așa cum era necesar pentru sărmanii turmei Sale (Zaharia 11.7), cărora El era în momentul să le aducă Împărăția.

Însă imediat a urmat un alt eveniment uimitor; căci pentru prima dată în istoria Scripturii a fost văzută Triunitatea – Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt. Tatăl a adăugat mărturiei vizibile a Duhului mărturia Sa audibilă despre Fiul. Cât de frumoasă este această dovadă a interesului și grijii pe care Tatăl o arată cu privire la gloria Fiului! În acest loc al umilinței, în care S-a coborât Fiul în ascultare, Tatăl Se declară în vorbire auzibilă și clară cu privire la filiațiunea deplină și neîngrădită pe care El o avea din veșnicie.

Cerurile s-au deschis și glasul Tatălui S-a adresat Fiului preaiubit pe pământ. Glasul era plăcut și plin de har, nu ca „glasul cuvintelor” de pe Sinai, care „au zguduit pământul” și a produs groază în ascultători (Evrei 12.26). Era glasul Tatălui, care vorbea cu o bucurie nespus de mare a inimii:

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea” (Matei 3.17).

O mărturie mai mare decât a lui Ioan

Ioan Botezătorul „*a venit ca martor, ca să mărturisească despre lumină, pentru ca toți să creadă prin El*”. Însă Domnul spune: „*Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan; ... lucrările pe care le fac Eu mărturisesc despre Mine ... Și tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El Însuși despre Mine*” (Ioan 1.7; 5.36-37).

Atunci, la începutul slujbei sale publice, glasul Tatălui a autentificat pe Fiul. Tocmai la începutul evangheliei după matei se spune, că Domnul Isus de la naștere era Iehova, Emanuel (Matei 1.21-23). Și când Domnul Isus ca Mesia lui Israel S-a smerit pe sine Însuși în botezul lui Ioan, cel mai mare dintre cei născuți din femei (Matei 11.11), Tatăl a vestit – purtând grijă de onoarea Trimisului Său – gloria filiațiunii Sale, tare și perceptibil acelor care aveau urechi să audă mărturia. Deci Tatăl a dat mărturie Domnului Isus, că Numele Său personal confirmă slujba Sa de Mijlocitor ca Mesia, tot așa cum Duhul Sfânt în epistola către Evrei capitolul 1 a dat o mărturie asemănătoare prin scrierile Vechiului Testament.

Dacă nimeni altcineva decât numai Domnul Însuși și Ioan Botezătorul au auzit clar glasul Tatălui, totuși mărturia, care a fost dată atunci, a fost păstrată pentru credința tuturor. Și ce mărturie! Cum se înalță gândurile noastre de la nevoile omului la plăcerea Tatălui! „(vouă) vi S-a născut”, spune îngerul, „un Mântuitor, care este Hristos, Domnul”. Al Meu, spune Tatăl, „Acesta este Fiul Meu preaiubit”. Învățați prin relatarea Evangheliei, noi știm ce a văzut Tatăl în Isus Cel botezat: era Fiul Său preaiubit, singurul Său Fiu! Stai liniștit înaintea acestui fapt și meditează la el, sufletul meu.

Tatăl Se adresează Fiului

La compararea relatărilor din primele trei evanghelii despre acest eveniment constatăm că cuvintele Tatălui au fost adresate direct Fiului („*Tu ești ...*”) precum și acelor cărora le-a fost prezentat Fiul („*Acesta este ...*”). Diferențele nu sunt cauzate de vreo nedesăvârșire în prezentare sau la aceia care relatează, ci în fiecare caz în parte Duhul Sfânt prezintă înțelesul vorbirii Tatălui conform caracterului și intenției evangheliei în care se întâlnește această vorbire. Relatările nu sunt contradictorii, ci ele se completează reciproc:

Matei 3.17:

Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.

Marcu 1.11:

Tu ești Fiul Meu preaiubit; în Tine Îmi găsesc plăcerea.

Luca 3.22:

Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine Îmi găsesc plăcerea.

Relatarea din evanghelia după Matei este redată în forma revelării, pe care Tatăl o face cu privire la Fiul, nu pentru „*cei înțelepți și învățați*”, ci pentru „*prunci*” (vezi Matei 11.25; Ioan 5.37). Ultimii sunt mereu învățați în cunoașterea lui Hristos: Tatăl spune „*turmei mici*”: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit*”.

În evanghelia după Marcu și după Luca, cuvintele Tatălui adresate Fiului iau forma exprimării părții. Exprimarea este o confirmare din partea Tatălui a mulțumirii și satisfacției Sale pentru Fiul Său, și ea a fost adresată direct urechii deschise a Fiului: „*Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine Îmi găsesc plăcerea.*” În afară de aceasta această mărturisire este făcută cunoscut în Scriptură cu intenția să aprofundeze părțile noastre proprii cu Tatăl și cu Fiul.

Era harul și desăvârșirea Domnului Isus care a oferit prilejul ca cerul să se deschidă peste Omul dependent, și să vină glasul Tatălui atunci când El a făcut cunoscut Fiului Său pe pământ satisfacția Lui pentru El. Când Dumnezeu a văzut înaintea Sa pe primul om creat de curând, pe Adam, El l-a declarat „*foarte bun*” (Geneza 1); însă în Omul al doilea, în ultimul Adam, Tatăl Și-a găsit „*plăcerea*” Sa. Și această plăcere în trimisul Său nu este o surpriză pentru noi, căci ar fi inimaginabil pentru noi, că Tatăl ar fi putut avea pe singurul Său Fiu în sânul Său, fără să Se bucure nespuse de mult de El. Cât de mare și de sublimă este această plăcere!

A început filiațiunea lui divină la Iordan?

Noi nu avem nici un drept din faptul că filiațiunea a fost făcută cunoscut de Tatăl la botezul Domnului Isus să tragem concluzia că din acest moment El a început să fie „*Fiul preaiubit*”.

Adevărul este că El, deoarece El era Fiul, S-a coborât pe pământ pe acest loc al smereniei și ascultării (vezi Evrei 5.8). În smerirea Sa El este Fiul scump-preaiubit al Tatălui, deoarece El era aceasta înainte ca El să vină în carne.

Când Pilat a scris: „*Acesta este Isus, Împăratul iudeilor*” (Matei 27.37), desigur această afirmație era adevărată cu privire la Domnul cu mult înainte ca ea să fie prinsă pe cruce. Tot așa cuvintele Tatălui: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea*” erau adevărate cu privire la Domnul cu mult înainte ca El să iese din Iordan; cu cât de mult înainte, aceasta ne-o spune Fiul mult preaiubit Însuși, căci El spune Tatălui: „*fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*” (Ioan 17.24). Și nu trebuie spus, că dacă Fiul a fost iubit de Tatăl înainte de întemeierea lumii, atunci Fiul a fost iubit și acolo în veșnicie. El este Fiul veșnic, care a fost permanent în atmosfera veșnică a dragostei Tatălui.

În afară de aceasta, dacă Tatăl a exprimat, că El Și-a găsit plăcerea, sau desfătarea, în El, El a spus aceasta cu privire la trecut, și nu numai ținând seama de smerirea Sa la botez. Sensul exact în textul original este nu numai „*Eu am acum plăcere*”, ci și „*Eu am avut plăcere*”. Din veșnicie Tatăl Și-a găsit plăcerea în Fiul Său preaiubit, așa cum citim și în alte locuri, că sufletul lui Iehova Și-a găsit plăcerea în Robul Său preaiubit (Isaia 42.1; Matei 12.18); primul loc cu privire la poziția Sa personală, locul al doilea cu privire la funcția Sa de Mijlocitor.

Relatarea despre glasul Tatălui în evanghelia după Marcu și Luca este în conformitate cu sensul relatării din evanghelia după Matei. Apelarea directă a Fiului: „*Tu ești Fiul Meu preaiubit*”, se referă atât la filiațiunea Sa în veșnicia trecută cât și în momentul când Tatăl a vorbit. Tot așa cum „*Eu sunt*”, pe care Domnul l-a spus iudeilor („*mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt*”, Ioan 8.58), se extinde înapoi până în veșnicie, tot așa este cu cuvintele Tatălui: „*Tu ești ...*”, care au fost spuse Fiului.

Expresia „*Tu ești*” poate fi folosită, chiar și atunci când ea se referă la creatură, și cu privire la trecut. Așa erau cuvintele lui Iehova adresate poporului ales: „*Israele, tu ești slujitorul Meu ...*” (Isaia 49.3; 41.8). De la începutul existenței sale naționale aceasta era starea lui. Cu opt sute de ani înainte ca Isaia să apeleze la copiii lui Israel, ca să slujească lui Iehova, ei au fost scoși din robia casei lui faraon. „*Tu ești slujitorul Meu*”, a fost valabil pentru popor începând de la Moise și până la Isaia.

David a vorbit în mod asemănător în pustia Iuda: „*Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te voi căuta în zori de zi*” (Psalm 63.1). Dar Dumnezeu a fost Dumnezeul lui David din tinerețea lui. Relația era tot așa de reală ca și atunci când el era în pustie cu turma, cu leii și cu urșii, sau în Valea Terebinților cu Goliat, gatitul, ca și în timpul când era în pustia lui Iuda urmărit de Saul și acolo a compus psalmii.

În același mod credem noi, că atunci când Iehova a vorbit unsului Său: „*Tu ești Fiul Meu*”, (Psalm 2.7), și când Tatăl a vorbit lui Isus cel botezat: „*Tu ești Fiul Meu preaiubit*”, cuvintele aveau înțeles larg și realmente includeau relația veșnică a Fiului în Dumnezeu.

Mai mult chiar, Tatăl adaugă apoi remarcă intimă adresată Fiului Său preaiubit: „*în Tine Mi-am găsit desfătarea*”. Dacă ascultăm aceste cuvinte, înțelegem că dragostea Tatălui atunci, așa cum a făcut întotdeauna – chiar și înainte de a fi timpul -, se odihnea pe Fiul cu o plăcere nemărginită, neschimbabilă, El fiind singurul care putea înțelege plinătatea veșnică a acestui sentiment și putea să prețuiască cum se cuvine aceste cuvinte. Domnul a spus iudeilor: „*Tatăl Meu Mă slăvește ... și totuși nu-L cunoașteți. Eu Îl cunosc bine.*” (Ioan 8.54,55).

Cât de frumos stă în evanghelia după Luca, că glasul Tatălui s-a auzit imediat după rugăciunea Fiului (Luca 3.21,22). Când „*a fost botezat și Isus și pe când Se ruga*”, Cel dependent și ascultător, cerul s-a deschis, Duhul Sfânt S-a coborât, a venit glasul. Ce desăvârșiri cu delicatețe și frumuseți spirituale sunt prezentate aici în aceste interacțiuni din cer și de pe pământ! Fiul, ridicându-Și ochii spre cer în atitudine de rugăciune intimă cu Acela care L-a trimis – Duhul, străduindu-Se să corespundă misiunii Sale în slujba simplă a Fiului – Tatăl, salutând pe Fiul veșnic cu fericirea adâncă a bucuriei Sale de negrăit – dorim să spunem: „*cu sărutările gurii Sale*”!

Dragostea Ta cea bogată,
Ce întrece orișice,
Tu ne-ai arătat-o toată
În al Tău Fiu ce-a murit.
Bucuria noastră este
Dragostea Ta s-o cântăm.
Fericirea noastră crește
Când pe Tine Te-adorăm.

Mărturia Tatălui pe muntele transfigurării

Fiul a mai primit altă dată în zilele întrupării Sale o altă mărturie audibilă „*de la Dumnezeu, Tatăl, onoare și glorie*”. Căci pe muntele transfigurării s-a auzit încă o dată glasul Său, de data aceasta nu din cer, ci din norul care umbrea, locul de reședință al prezenței divine, prin cuvintele: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea; de El să ascultați!*” Relatarea despre această mărturie permanentă se găsește cu mici diferențe în Matei 17.5; Marcu 9.7; Luca 9.35 și 2 Petru 1.17, toate în armonie cu adevărul și frumusețea pe care aceste locuri vor să le prezinte în contextul în care se află.

Împrejurările și însemnătatea acestei mărturii cerești sunt foarte atrăgătoare pentru duhul meditativ, dar noi nu putem să ne preocupăm acum cu această secțiune. Însă pentru tema noastră are importanță să vedem că aceste cuvinte ale Tatălui prin mărturia personală au îndreptat inimile apostolilor, care erau pline de teamă și reverență, de la gloria Împărăției care va veni, ca să contemple gloria Fiului Însuși. Ei trebuiau să asculte de El.

Schimbarea ce urma să aibă loc în timp devenea acum vizibilă. Împărăția pământească și gloria ei a fost pusă pe planul al doilea ca urmare a crucii, însă gloria personală a Fiului, pe care El o posedă pe baza identității Sale cu Ființa Tatălui, le-a fost revelată și ea trebuia să fie partea și bucuria acelor care și-au luat crucea și voiau să-L urmeze pe Domnul în lepădarea Sa. De aceea cuvintele de corectare adresate lor (prezentate în evangheliile, dar nu au fost preluate în epistole): „De El să ascultați!”.

Din această mărturie din norii de glorie, apostolii puteau să învețe că Hristos Cel lepădat era Fiul preaiubit și desfătarea Tatălui. „Așa a fost din veșnicie, înainte de creație; așa a fost, atunci când lumea a fost chemată la existență, și în toate căile providenței, în lucrarea ascunsă a harului cu fiecare în parte, și în timpul guvernării lui Israel ca popor aflat sub Lege; însă mult mai mult atunci când Cuvântul venit în carne ca Om pe pământ a oferit pentru bucuria Sa permanentă mireasma prețioasă, în încredere și ascultare netulburată pe drumul Său spre

moarte: spre slava Sa, spre salvarea copiilor oamenilor, spre binecuvântarea Adunării, spre eliberarea poporului Său și spre împăcarea tuturor lucrurilor” (W. K.).

Această revelație pe muntele sfânt este de aceea un adevăr ceresc cu privire la Persoana Fiului, în caracterul Său nemărginit de sublim și desigur independent de activitatea Sa de mijlocitor în Împărăția pământească. El este Fiul veșnic, dar El a devenit Rob, ca la timpul stabilit să preia Împărăția cu toată domnia și autoritatea; și tocmai în această însușire deosebită a persoanei Sale la urmă El va da Împărăția înapoi lui Dumnezeu, Tatăl (1 Corinteni 15.24-28).